

Ахъ, колега, кой дяволъ ме накара да се обаждамъ тогава? Каква черна магия ни бѣ упоила всички въ онова време? Скочихъ отъ стола си и я пресѣкохъ:

— Ти, бабо, много да не знаешъ!..

Тя извърна къмъ мене лицето си, засѣнчено отъ тъмната забрадка, взрѣ се минута-две, каточе не можеше да ме види добре, и отвърна:

— Какво знаяне, сине, ме е патило! Мене слънцето ми е притъмнѣло вече!

И изведнѣжъ, докато разберемъ, какво става, заклати се, отпусна глава и тежко се струполи на земята. Настана смущение. Заседанието се вдигна. Извлѣкоха жената настрана и съ мъжа я свѣстиха. Мина се известно време и четоба присждата. Осждителна за всички...

Той свали каскета, прокара дланъ по челото си и млъкна. После ме хвана за лакета, стисна го силно и рече:

— „Сине!“ Разбирате ли, колега? „Сине!“ Ей-тоя сухъ, откъртенъ гласъ и тая дума нѣма да ги забравя, докато съмъ живъ!.. И забележете, — той почти изкрещѣ, — всички тамъ ние, бѣхме мирни хора, добри синове, съпрузи и бащи, тилъ...